

Внутрішня історія. Apus. Несподівані відкриття

Декому здається, що анус не таїть в собі ніяких загадок. Але будь-який медик підтвердить, що це нісенітниця. Хтось скаже, що не існує серйозних анальних захворювань. І це твердження так самовпевнено, що навіть небезпечно. Інші вважають, що анус має елементарну анатомічну будову. Однак це не так.

Двоє норвезьких лікарів без сорому розкажуть про найважливіше у самому смішному отворі людського тіла і дадуть відповідь на всі питання, які ви боялися поставити (якщо вони взагалі з'являлися у вашому мозку).

Книга для всіх шанувальників медицини і чорного гумору!

П'ять причин купити: Це насправді не жарт — на кожній сторінці важливі медичні факти, які допоможуть зберегти здоров'я. Жарти, якщо говорити чесно, теж будуть. Розмова на сором'язливу тему, після якої ви приймете всі особливості свого тіла без винятків. Дивні, але забавні ілюстрації до серйозних розділів книги. Єдина в світі книга, яка розповість про роботу «того самого місця» у всіх аспектах людського життя.

Справжня наукова сенсація

ВНУТРІШНЯ ІСТОРІЯ

Каве Рашиді
Юнас Кінге Берглан

АНЦС
НЕСПОДІВАНІ
ВІДКРИТТЯ

**МІЖНАРОДНИЙ
БЕСТСЕЛЕР**

Каве Рашиді
Юнас Кінге Берґлан

ВНУТРІШНЯ ІСТОРІЯ

АЛУС
НЕСПОДІВАНІ
ВІДКРИТТЯ

ХАРКІВ **КЛУБ**
2021 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЯ

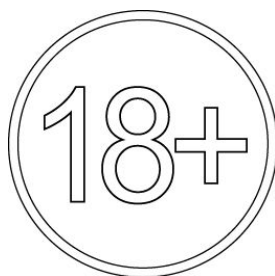

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2021

ISBN 978-617-12-8819-5 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Уся інформація, наведена в цій книзі, сумлінно перевірена авторами. Видавництво не несе відповідальності за можливі негативні наслідки, які можуть виникнути внаслідок необережного застосування пропонованих матеріалів. Книга не замінить консультації спеціаліста

Перекладено за виданням:

Rashidi K., Bergland J. K. Manus om anus. Om kroppens (kanskje) viktigste organ/ Kaveh Rashidi, Jonas Kinge Bergland. — Oslo: Gyldendal, 2018. — 288 p.

Переклад з норвезької *Вікторії Савчук*

Науковий редактор к.м.н. *Т. В. Стеценко*

Дизайнер обкладинки *Анастасія Попова*

Рашиді К., Берглан Ю. К.

P28 Внутрішня історія. Апус. Несподівані відкриття / Каве Рашиді, Юнас Кінге Берглан ; перекл. з нор. В. Савчук. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2021. — 288 с. : іл.

ISBN 978-617-12-8592-7

ISBN 978-8-205-51176-7 (нор.)

У кожного з нас є він. Ми соромимося обговорювати його проблеми, хвороби та особливості. І навіть не уявляємо, наскільки він важливий для правильного функціонування всього організму. Тож, привітайтеся — пан *Apus*, найкурйозніший орган нашого тіла. І, виявляється, ми майже нічого про нього не знаємо.

УДК 611.06

© Gyldendal Norsk Forlag AS, Oslo, 2018

© Carl Christian Raabe, фото авторів на обкладинці, 2018

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2021

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2021

Нашим майбутнім дітям

*Перепрошуємо за сором, який ви відчуватимете, коли дізнаєтесь,
що ваші батьки написали книжку про дірку в дупі*

Передмова

Чого раптом ми взялися писати про анус? Може, через те, що ми несімейні молоді чоловіки, у яких забагато вільного часу? Чи нас спонукало бажання долучитися до потоку книжок про здоров'я з високими показниками продажів? Чи це через те, що ми фахівці з анальних проблем? Відповідь на всі запитання — ні. Цю книжку ми створили тому, що анус — найважливіший і найкурьйозніший орган тіла. А ще тому, що ми придумали для неї дотепну назву.

Анус — найважливіший орган тіла. Можливо

Уяви таке: Бог стоїть перед тобою і змушує тебе до вибору. Або ти житимеш до скону з повною смертю головного мозку, або довічно потерпатимеш від невтамовного анального свербіжжю.

Що ти відповіси Богові?

Страх перед животінням зі смертю мозку цілком природний. Смерть мозку, проте, не обов'язково має завдавати клопоту. Людина, у якої настала смерть мозку, нічим не переймається, зокрема й самою смертю мозку. А от життя з довічним анальним свербіжем — це торттури. Можливо, головний мозок дає нам шанс жити, та здоровий анус дає нам саме бажане життя.

**ЛЮДИНА З «МЕРТВИМ» МОЗКОМ
І ФУНКЦІОНАЛЬНИМ АНУСОМ**

**ФУНКЦІОНАЛЬНИЙ
МОЗОК І ДОВІЧНИЙ
АНАЛЬНИЙ СВЕРБІЖ**

Сутність життя, хай там як, у втіхах, які ми в ньому знаходимо, проте досі ще нікому не вдалося почуватися щасливим з інтенсивним свербіжем анусу. І важлива тут не лише відсутність проблем у задньому проході, а й усе те добре, що потенційно може дати цей отвір. Твій анус сповнений сексуальних можливостей та

звабливої містики. А тому і вибір між функціональним мозком і анусом зробити неважко.

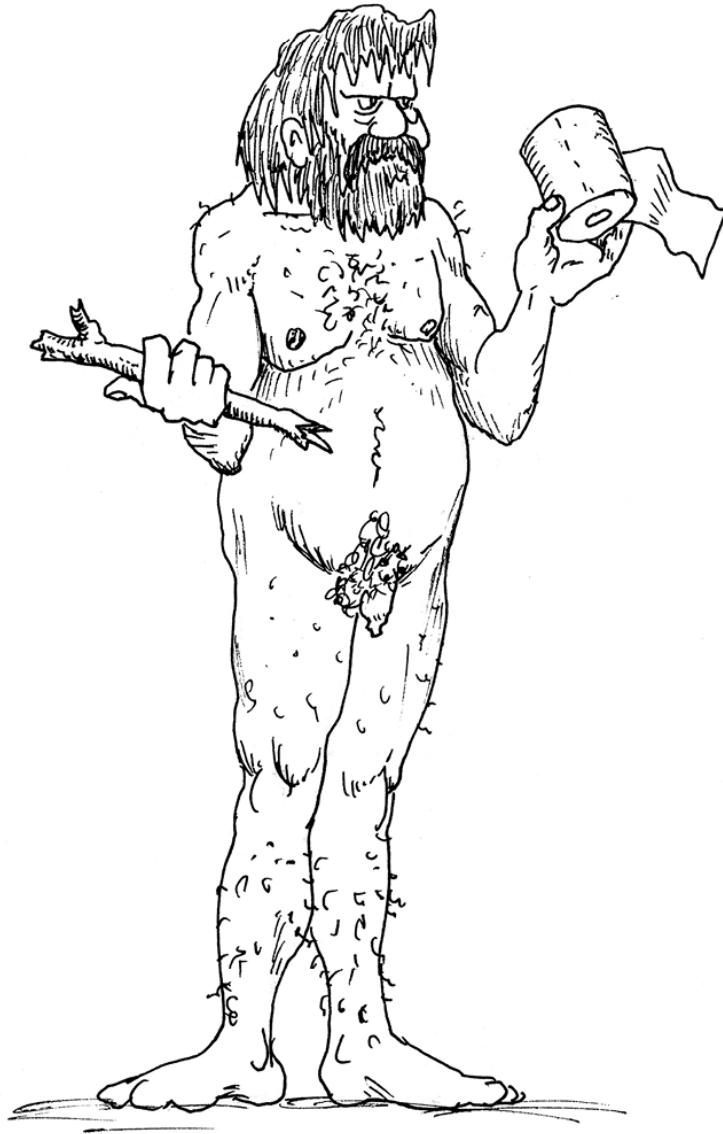
Магатма Ганді сказав: «Моє життя — це донесена мною суть, проте коли воно сповнене хронічних анальних скарг, чи варто його проживати?» (Ганді більше відомий першою частиною цитати, і в нас немає джерел, які підтвердили б достовірність останньої тези наведеного висловлювання, але ми — лікарі, тож ти можеш нам довіряти.)

Анус — не тільки важлива складова нашої анатомії, а й важлива частина історії нашого розвитку як людей. Якщо тебе не переконали гіпотетична зустріч із Богом та мудрі слова Ганді, поміркуй ось над чим.

Усі тварини, у яких є задній отвір, створені так, щоб утримувати його в чистоті. Чи то з допомогою геніальних тілесних функцій, чи самооблизуванням, чи за посередництва технологічних японських туалетів. Утримувати задній прохід у чистоті важливо для уникнення неприємних відчуттів та хвороб. Тому вірогідним і, зрештою, очевидним є припущення, що очищення заднього проходу стало першим відкриттям людини. Як і те, що найдавнішим винаходом із будь-коли здійснених людьми був (примітивний) туалетний папір — патичок, шишка, листок, віхтик моху а чи цуцик, що випадково потрапив під руку.

Археологи стверджують, що першими винаходами людини були знаряддя праці з каменю, створені близько двох із половиною мільйонів років тому. Зауважимо: знаряддя з каменю — це те, що спромоглося зберегтися за час у понад 2,5 млн років. Вірогідно, що були інші, більш ранні винаходи (анальні винаходи), але ці знаряддя навіки втрачені для дослідників, позаяк були (зі зрозумілих причин) аж ніяк не кам'яними.

Технології створюють нові технології. Технологія анального очищення була першим кроком у тривалій історії фантастичних людських відкриттів, кульмінацією якої стало те, що ти зараз тримаєш у руках. Книжка, зроблена з паперу, з надрукованими літерами, мета якої — донесення ідей та думок через спільну мову. (Якщо ти слухаєш аудіокнигу, то і це є заслугою анусу.)

ВИНАХІДЛИВИЙ ЧОЛОВІК

КАМ'ЯНОГО ВІКУ

Фантастична історія людських ідей, що спрощують непросте життя суспільства і надають дивовижному мозку неймовірні можливості, розпочалася з анального очищення та туалетного паперу. Від простих малюнків, через системи чисел та писемність, до кераміки і прядіння,

пороху, машини згоряння, трансформатора й інтернету. Усе незбагненне багатство неймовірних винаходів. Зважаючи на це, ми можемо відзначити анус Нобелівською премією в сукупності категорій,

бо саме він є основою всього цього добра. Щоправда, це лише уможлядна теорія, і не існує солідних джерел на її підтвердження.

Того дня, коли ми зрозуміли, що анус є найважливішим органом тіла, ми також збагнули, що в Норвегії не існує науково-популярного видання з рим(мінг)ованим¹ заголовком про цей фантастичний орган. Ми переглянули купу фахового матеріалу про дупу, аби переконатися, що у знаннях, які ми подаємо, немає жодних дірок. Поєднавши ці знання з нашим клінічним досвідом лікарів і сумарним майже сімдесятирічним життєвим досвідом, ми пропонуємо твоїй увазі ось що.

Книжку, в якій є все, що ти хочеш знати.

Книжку, в якій є все, що тобі потрібно знати.

І зрештою —

книжку, в якій є все, про що ти не знав, що хочеш і мусиш знати.

До речі, коли ми вище перелічували технологічні досягнення людства, то згадали «машину згоряння». Жоден винахід не називається машиною згоряння. Тож якщо ти не відреагував під час читання переліку... Зафорси! Стеж за думкою, сконцентруйся! Це все-таки важлива книжка з важливої теми.

Анус — найкуруйозніший орган тіла

Інша причина написання цієї книжки — те, що анус, імовірно, є найважливішим джерелом гумору в історії. З давніх-давен усі люди в усіх культурах і в усі часи гумористично сприймали каки і дупу². І це сприйняття в нас ніхто не формував. Це щось на рівні інстинкту.

Позаяк це перший гумор, яким ми щиро тішимось, від нього дуже важко відмовитися. Людям подобаються жарти про дупу. Цілі індустрії існують завдяки тому, що людям до вподоби анальний гумор. Тільки уяви, як може бути смішно, якщо вдало прилаштувати подушку-перділку...

Зараз, мабуть, хтось читає і думає: «Це не про мене! Як на мене, гумор про гузно інфантильний і незграбний». (Тоді досить дивно, що ти купив цю книжку.) Але гумор про дупу такий різноманітний... Ми доведемо тобі, що ти все ще вважаєш його смішним, і допоможе нам коротенька історія з Вестландет³.

Фабрика *Janus* була заснована 1893 р. і сьогодні є одним із лідерів з виробництва вовняного одягу в Європі. В Ітре Арна колись давно була філія цієї фабрики. На вивісці при в'їзді на її територію було написано: «ФАБРИКА ЙАНУС». Авжеж, у них були витрати на закупівлю вовни. Але крім того саме ця фабрика мала ще одну постійну небажану статтю витрат: її керівництво мусило регулярно закуповувати літери «Й» для вивіски. Люди, власне кажучи, весь час сколупували цю букву, тож на вивісці нерідко красувався напис «ФАБРИКА АНУС».

Гумор.

Анус, вочевидь, є першопричиною того, що почуття гумору взагалі існує, а також вихідним пунктом розвитку всього відомого нам гумору. Тож можемо зробити висновок, що весь гумор, який тільки є у світі... вийшов із дупи!

¹ Риммінг — вилузування ділянки анусу під час сексуальних зносин. (Тут і далі прим. авт., якщо не зазначено інше.)

² Її також називають гепа, срака, сраця, сідниця, дупка, гапка, гепака, паністара, нивелиця, репа, гузиця, гузниця, гузно, огузка, рітя, зад... Ці назви час від часу зустрічатимуться на сторінках книжки, тож варто їх запам'ятати. (Прим. пер.)

³ Західний регіон Норвегії. (Прим. пер.)

Розділ 1. Воскресіння анусу

Більшість людей сприймають як належне той факт, що ми оснащені заднім отвором, крізь який випускаємо газу і фекалії. Як сам собою зрозумілий сприймається і окремий отвір для сечі. Половина з нас мають іще й третю дірку, звідки витікає менструальна кров і з'являються люди. Спільне для всіх цих дірок те, що вони допомагають нам позбутися зайвого. (Люди не є зайвими, але всім відомо, що утримувати людину в матці довше, ніж 40 тижнів, недоцільно.)

Природна кінцева точка тіла. Де її початок?

Чому в нас окремі рот і анус?

Справді, поміркуй над цим. Хіба не було би простіше, якби їжа та напої виходили з того самого місця, крізь яке зайшли? Легеням же вдається. Ми вдихаємо повітря, розподіляємо кисень по організму й видихаємо вуглекислий газ і воду. Чи дихальна система просто влаштована краще від травної? Чому твій задній прохід спеціалізується винятково на виведенні відходів? Суть технології у її багатофункціональності. То що, еволюція — технологічний розвиток самого тіла — забула створити багатофункціональний анус?

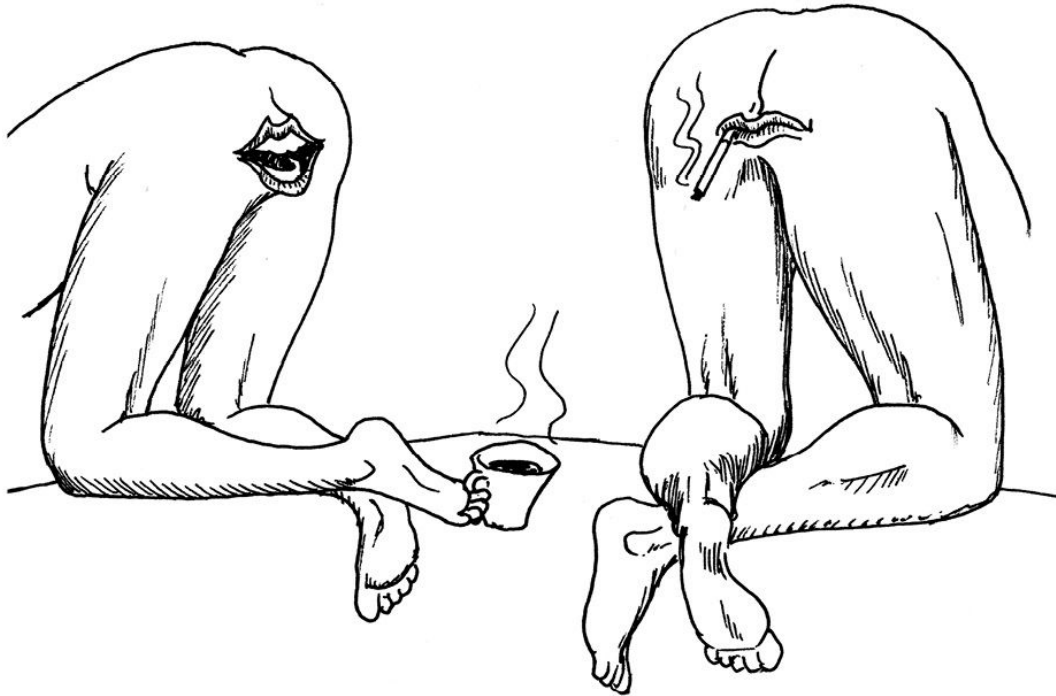
Перш ніж іще щось стверджувати, дуже важливо обміркувати це з точки зору еволюційної, а не суто практичної. Якби хтось насправді мав можливість обрати рот-анус (один отвір — дві функції), то лише абсолютна меншість зробила б це.

Це відведе нас від суті питання, та все ж маємо розв'язати важливу дилему. Якби в тебе була одна дірка, комбінований їсти-какати-пукати-оральний-секс-анальний-секс-орган, де ти хотів би його мати: зверху, де зараз вуста, чи внизу, де дірка в дупі?

Ми провели дослідження (розпитали кількох друзів), і більшість респондентів висловили бажання мати анус на місці, де зараз вуста. Проте це може створити певні проблеми у соціальному контексті. І хоча риммінг є відносно звичною практикою, це все ж не така буденна річ як поцілунок в уста. Тож можемо припустити, що дислокація рота й анусу в тому самому отворі стала б катастрофою для романтичних стосунків. Знову ж таки, це незручно з практичної точки зору: як підтримувати свіжість подиху, коли до звичної проблеми — неприємного запаху з рота — додається ще й дух каналізації?

Якби ж усе було навпаки і рот з анусом розміщувалися на місці нинішнього заднього отвору, то проблема свіжості подиху була б успішно розв'язана. І страх як знадливо було б спостерігати за нанесенням жінками губної помади довкола анального отвору. А от що люди говорять, почути було б важкувато, зважаючи на традиційне розміщення вух на голові. А як незручно було би щоразу скидати спідні, аби закинути щось їстівне до дупи, коли зголоднів!

Мабуть, зробити цей вибір було б легше, якби ми спілкувалися з якимось видом черепах. Із так званою черепахою Фіцроя, приміром. У неї є рот, проте вона *обирає* анус для споживання їжі. А може, ця черепаха збагнула щось таке, що нам, людям, досягнути не до снаги?

ЯКБИ ВУСТА Й АНАЛЬНИЙ ОТВІР БУЛИ В ОДНОМУ МІСЦІ

Це складний вибір, але, на щастя, робити його нам не доведеться. Ми можемо лише порадіти і подякувати за дві окремі дірки з притаманними їм функціями, що їх нам подарували еволюційні процеси. Та все ж залишається відкритим питання: як це відбулося і чому це рішення найкраще?

Чому анус і рот — це окремі отвори?

Щоб відповісти на це запитання, відмотаємо назад кілька сотень мільйонів років. Повернімося до наших пращурів — у часи, коли ми існували у формі мікроорганізмів завбільшки в кілька міліметрів. У ту пору ми мали лише один отвір. Ми існували у формі маленьких мішечків, що звивалися в морських глибинах у пошуку поживи, яка проходила крізь єдиний отвір. Він же призначався й для відходів. І так нам добре жилося багато десятків мільйонів років.

**ЯКБИ ВУСТА Й АНАЛЬНИЙ ОТВІР БУЛИ
В ОДНОМУ Й ТОМУ САМОМУ МІСЦІ**

Час минав, а жадібність нашого виду зростала. Усі боролися за те, щоб ухопити якомога більше поживи, з тим щоб, знову ж таки, розмножуватися. Найважливішим чинником, що спонукав до цього, була потреба наших клітин спожити якнайбільше за якнайкоротший

час. Застаріла одноотвірна система багато в чому була неефективною. Зокрема їжа, що прямувала вниз, до шлунка, зіштовхувалася з тим, що рухалося вгору й назовні.

Це змушувало нас чекати, допоки ми викакаємо сніданок, перш ніж почати обідати. У такий спосіб як слід не прохарчуєшся. А як щодо кави на сніданок, після якої ви раптом відчуваєте потребу сходити «по великому»? Чи встиг би сніданок узагалі потрапити досередини і перетравитися, перш ніж вийде назовні вже спожита й перетравлена їжа?

Інша проблема комбінованого отвору полягала в тому, що він мав виконувати прямо протилежні функції — транспортувати речовини і вниз, і вгору. Це серйозні вимоги до одного органу. Якби отвір відповідав за транспортування речовин тільки в одному напрямку, він міг би виконувати й інші важливі функції, наприклад усмоктування поживних речовин із їжі... До того ж цей отвір був досить малим, а отже, пропускав лише невеликі шматочки.

Як же розв'язати ці проблеми? Просто: за допомогою мутацій. Це той спосіб, яким організм змінює системи. Саме завдяки мутаціям первинна одноотвірна система була поліпшена. Мутація — це зміна у гені. Новий ген надає нові властивості різним частинам організму.

Мутації відбуваються повсякчас, то роблячи нас слабкими й уразливими, то, навпаки, вдосконалюючи. Найвдаліші мутації травної системи (тобто ті, які полегшували процес споживання їжі та розмноження) успадковувалися, що зрештою й спричинило появу заднього проходу. Вихідний отвір, розташований далеко від ротової порожнини, є найкращою з відомих на сьогодні системою, що забезпечує клітини організму необхідним харчуванням.

Фу! Мутації, еволюція і все таке... Складно. І не надто захопливо, так?

Маємо чудове рішення. Можна просто сказати, що людину створив Бог, і відтоді ми ані на крихту не змінилися. Згідно з давніми письменами (Біблією, наприклад), Бог створив людину за своєю подобою, тобто досконалою. Це означає, що Господь, який уособлює досконалість, так само має задній отвір. Досить кумедна думка, якщо допустити її.

Кожен третій житель Америки вірить у те, що людину створив Бог і що ми відтоді зовсім не змінилися. Це з'ясувалося під час опитування

американців щодо їхнього уявлення про створення людини. Сумнівно, що одним із запитань було: «Як ви гадаєте, чи Бог справляє велику нужду в туалеті?» Однак якщо людина вірить у розумний устрій світу і буквально тлумачить біблійні тексти, від такого сприйняття Бога нікуди не дітися.

А тепер перемотаємо час уперед, оминаючи нескінченну кількість мутацій, аж до сьогоднішнього дня. Нині маємо досить ефективну систему споживання їжі. Вона настільки ефективна, що в нас виникла цілком нова проблема. Оскільки в сучасному суспільстві харчування стало доступнішим, ніж у попередні часи, чимало людей отримують надмір цього добра. Люди мають стільки їжі, що потерпають від надмірної ваги і часом помирають від хвороб способу життя.

Хотілося б нам, щоб еволюція і цю проблему здолала. Та, на жаль, еволюція надто повільна. У кращому випадку мають минути десятки мільйонів років, перш ніж природі вдасться змінити нас так, щоб ми могли напихатися картоплею фрі, при цьому не гладшаючи. І не лише еволюція є повільною. Ми, лікарі, перешкоджаємо їй виконувати свою роботу. Ми призначаємо ліки, що знижують холестерин, кров'яний тиск і цукор у крові, приміром. У результаті людина живе довше і розмножується, попри надмірне споживання їжі. То навіщо ж еволюції клопотатися і щось там налагоджувати, коли лікарі компенсують людські вади?

Через помилки в конструкції травна система адаптована до прийняття їжі не у всіх. На щастя, існує одна група лікарів, яка забезпечує швидку еволюцію частині населення, — хірурги. Та це, зрештою, тимчасова еволюція, позаяк хірургічне втручання може змінити лише тіло, а не спадковий матеріал.

Хірурги постійно змінюють людське тіло, поліпшуючи його. За роки вони запропонували чимало гарних ідей для залагодження проблеми з надмірною вагою. І якщо зараз хтось подумав: «А чому б тоді не зашити рота? Такий собі реверс у здобутках еволюції», — вам теж зарахуються бали. Це творчий підхід до справи, а творчість заслуговує на заохочення. Є один спосіб закрити рота — він називається «рот на замок». Люди з «ртом на замку» не можуть його повністю відкривати, а отже, не отримують достатньо їжі.

До речі, дехто таки бере і зашиває собі рота, але люди роблять це (ну практично завжди) з політичних причин. Оскільки ніхто не зашиває

собі рота заради подолання ожиріння, робимо висновок: погана політика гірша за надмірну вагу.

Те, до чого ми, лікарі, дійшли і що сьогодні є доволі поширеним методом у Норвегії, — операції від ожиріння. Нам зменшують об'єм шлунка, щоби змусити менше їсти. Маємо доволі цікаву загальну картину. Людям живеться надто добре, а отже, еволюція перестаралася, виконуючи свою роботу. І нам тепер залишається мучитися, працюючи над тим, як знову зменшити ефективність своєї травної системи. А все через те, що анус ефективно розмістився задалеко від рота!

Як анус і рот стали окремими отворами?

Ми знаємо, *навіщо* нам потрібні були дві дірки. Щоб зробити наш вид більш життєздатним. Проте вчені жони сперечаються про те, як саме ми отримали дві дірки. (Ми називаємо їх ученими жонами не тому, що вважаємо, ніби жінки значно схильніші до сварок, а тому, що саме жінки гарують на ниві науки в наші дні. Та ми аж ніяк не хотіли образити і чоловіків: ми досі залишаємося кращими там, де треба сильно вдарити, швидко пробігти чи підняти щось важке.)

Упродовж тривалого часу найбільш поширеною була ось така теорія.

Спочатку рот ставав дедалі більшим, щоб ми могли поглинати більше їжі. Це означає, що ті, хто в результаті мутації народжувався з більшим ротом, умолочували всю поживу й активно відтворювали собі подібних, причому робили це на шкоду бідолахам із малими писками. (І в наш час кажуть, що далі просувається кар'єрною драбиною той, хто ширше розтуляє пельку.)

За якийсь час рот став таким великим, що одним його кутиком ми їли, а іншим какали. Впродовж багатьох мільйонів років відстань між кутиками рота збільшувалася, а тіло створило в роті перегородку, щоб відділити чисте від брудного. Нам нарешті вдалося роз'єднати те, що входить, і те, що виходить. Ми одержали дві окремі дірки! Після цього решта були дрібниці. Одна дірка потроху віддалялася від іншої й зрештою перетворилася на незалежний анус на іншому кінці організму. І все це шляхом мацюпунських мутацій.

Сучасні генетичні дослідження спричинилися до того, що ця теорія уже не видається переконливою. Вони відкрили значні відмінності у спадковому матеріалі анусу і ротової порожнини, тож у їхнє спільне походження тепер важко повірити. Було запропоновано багато теорій, приміром таку, згідно з якою анус колись давно відділився від наших статевих органів. Кажучи коротко, дослідники анусу впевнені в тому, що ми наразі ні в чому не можемо бути впевнені. Усе це дуже заплутано.

А от деякі інші види, які мали анус, сьогодні його вже не мають. Щодо них еволюція спрацювала в іншому напрямку. Те саме може трапитись і з нами. Хтозна, може, у майбутньому ми знову матимемо комбідірку. І варіанти розвитку анусу справді незліченні, як ми бачимо

у різних видів. Один підвид плоского черва, скажімо, має десятки анусів на спині. Чому ж у людей такого немає?

Скорпіон Анантерис є фантастичним прикладом захопливого еволюційного розвитку анусу. Якщо інша тварина робить спробу вкусити цього скорпіона за хвіст або з'їсти, він відламує свого хвоста і тікає. Та на хвості розміщується його анус, а скорпіон не здатний відростити нового хвоста. Тож така тварина вже ніколи не зможе покакати. Утім аж 5—8 % скорпіонів Анантерисів певний час живуть без хвостів.

Їжа погано назбирується в череві скорпіона. Минає близько восьми місяців від моменту, коли він втрачає свій хвіст, і до того, коли він помирає. Багато їжі йому теж не вдається добути, бо ж саме хвіст — його смертельна зброя проти здобичі. Суть його життя протягом цих восьми місяців досить проста. Скорпіон усе ще здатен «завалювати», або скажемо культурніше: скорпіон може розмножуватися. (Скорпіони не вдаються до запобіжних засобів, а якби й використовували презервативи, то робили б у них дірки.)

НЕЩАСНИЙ СКОРПІОН БЕЗ АНУСУ

Поза тим, неймовірно забавно дивитися, як ці безхвості скорпіони намагаються битися. Вони такі дурні, що не розуміють, що в них немає хвоста. Тож нападають на інших тварин із затупленою задничиною. На більш високому «інтелектуальному рівні» відбуваються бої анусами

у голотурій (морських огірків). Коли на них нападають ззаду, вони викакують свої внутрішні органи на ворога. На щастя для них, вони здатні створити нові внутрішні органи за 6—10 тижнів і тоді знову готові до боротьби.

Сиренам теж удалося дещо зробити зі своїм анусом. Дещо, чого ми й досі очікуємо у дар від еволюції людини. Спершу сирени напакуюються їжею, від якої у їхніх кишківниках утворюється особливо багато газів. Контроль над м'язами анусу в них надпотужний, тож вони здатні утримувати всередині велетенську кількість пуків. Збираючись рухатися до поверхні або вниз, на дно, вони або назбирають газу, або випускають їх. У такий спосіб, завдяки розумному функціонуванню анусу, вони регулюють своє дрейфування.

Скорпіони, голотурії та сирени мають свої унікальні ануси, а ми маємо наш, людський. Принаймні поки що. Не факт, що це еталон анусу майбутнього. Згодом ми трохи розповімо про недуги анусу. Інакше кажучи, ми знаємо, що анус жодним чином не претендує на досконалість. Тож, можливо, переглядаючи цю книжку (через кілька сот мільйонів років) для пізнішої редакції, слід буде ввести в неї розділ із заголовком «Потрійний анус» або «Про часи, коли ми втратили наш анус».

Після всіх цих балачок про еволюцію ми все ще не можемо дати однозначної відповіді на запитання, як ми отримали той анус, який маємо на сьогодні. Звісно, найлегше було б сказати, що такими нас створив Бог. Але ми відмовляємося у це вірити. Ми вважаємо, що краще не мати знання, але знати про це, аніж помилково вірити у те, що маєш на щось відповідь.

Чому ми не пісяємо крізь задній прохід?

Тепер, коли ми вже пояснили сепарацію анусу від рота (принаймні майже), настав час розібратися з незалежністю заднього проходу від сечовивідних шляхів. Птахи, риби і рептилії мають лише одну дірку — чому ж у нас не так?

Спершу слід розтлумачити, що каки і пісі — істотно відмінні субстанції. Каки — це непотрібні рештки спожитої їжі. Якщо порівняти людину з великим багаттям, то їжа — це наші дрова. Каки ж — ні до чого не придатний попіл, що залишається після згоряння всієї корисної деревини у дровах.

Сеча — зовсім інша річ. Усю кров у твоєму організмі очищує фільтр, яким є твої нирки. Крізь цей фільтр витискається певна рідина — твоя сеча. Сеча тісно пов'язана з нирками і твоєю кров'ю. Саме тому так важливо, щоб каки, повні бактерій, були повністю від неї відокремлені.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ